

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

צח.

עין משפט גזר מצוה

זו א מיי פט"ו מהל'
שנת הלכה כל סגן
לאון כן טו"ע ח"ח סי'
שנת סתף א:
זו ב מיי פ"ב מהל' שנת
הלכה י:
יח ג מיי פ"א מהלכות
ס"מ הלכה ה סגן
עשין כן טו"ע ח"ד סי'
יכ ד מיי פ"א מהל'
מפילין הלכה ז
טו"ע י"ד סי' רעו וזכר
אלפס הלכות ס"מ דף
קס"ח.

ואי אמרת באיסקופה הנדרסת מה לי תוך ארבע אמות מה
לי חוץ ארבע אמות. משום דקאי עליה דרבה מנסי לרבה
והוא הדין דהאי פירכא נמי הוא לרז יהודה דאוקי רישא כר"ש:
א"ר אמר אביי **הכא באיסקופת ברמליית עסקינן.** ואת"ל והא

מני מתני' ללא גזר: ר"ש **היא דאמר.** לא גזרו שבות ככתבי
הקדש דאי ר' יהודה הא אמר אס מסולק מן הארץ מלא החוט
ללא נח הוא דגוללו אללו דליכא למגור מידי ללא דמי לנפילה כלל
אבל הונח כל דהו אסור דגורין איגודו צידו אטו היכא דנפל

רב ניסים גאון

הא מני כן עזאי היא דאמר
מילך בעמוד זמני. עיקר
דבריו בפרק יציאות
השבת. תנו רבנן המוציא
מחנות לפלטיא דרך סטיו
חייב וכן עזאי פוסק.
ואמר ר' שלמא בן עזאי
קסבר מהלך כעמוד דמי.

רבינו הגנאל

עסקינן דהאי הכי
מזכר דשבת היא ולא
אייתי לאיתויי מרשות
הרבים לרשות היחיד,
ואע"פ שהוא דרך
ברמליית אלא על ידי
גלילא. איבעית אימא
באיסקופה שאינו אריך
וסתם כתבי דקדש עיניו
מעייני בהו, ועל ידי
גלילא הוא הענין. לפיכך
לא חיישין דילמא מעיל
להו בידים. וניחוש
באיסקופה אלא כד
הרבים והחולות מלעיוני,
ומעיל להו בידיה לרשות
היחיד. ודחינן כיון שלא
(א) נתחנן לעקור כדי
להניח אלא כדי לעיין,
אע"פ שמלך והכנסין לא
מחייב. אי ימי כבן עזאי
דאמר מהלך כעמוד
דמי ואפילו (ב) עבר
(כ) [בכרמליית] (והניח)
[הביא] מרשות הרבים
לכרמליית עקר
והניח ברשות היחיד, דכי
האי גזנא לא מחייב.
ואקשינן וניחוש דילמא
דחיק להו מרשות הרבים
לרשות היחיד שאין שם
מורה בן עזאי ברוך
שחייב. ופרקינן זאת
אומרת אין מודקין כתבי
קדוש. היה קורא בראש
הגג כו'. ואוקימנא
מתני' כולה ר' יהודה
היא, והכי קנתי, במה
דברים אמורים בכותל
משופע דהא נח, לפיכך
הופכו על הכתב ומניחו.
ואע"פ דלא התירו
החכמים לכותבי ספרים
הפוך יריעה על פניה,
אלא אם פורס עליה
בגד. הכא משום [בדין]
כתבי הקדוש התירו
הפוך הספר על פניו.
והני מילי בכותל
משופע דנת הספר עליו

לא מפליג אציי צין כרמלית לרה"ר
לקמן (טז). גבי לא יעמוד אדם כרה"ר
ישתה כרה"ר ואיציעאל להו כרמלית
מאי ואמר אציי היא וצין לומר
דדוקא ככתבי הקדש שרי הכא משום
ציון אבל בשאר מיילי אסור דלקמן
(דף קג). משמע דליכא שבות כלל
באיסקופה כרמלית גבי לחומכין
יבנת דקאמר ולא מיי חוקימנא
באיסקופה כרמלית ורה"ר לפניה
וכיון דלאגודו צידו אפילו שבות נמי
ליכא משמע דאי הויה לא הויה
שריין גבי כתבי הקדש משום דשבות
דמקדש כרמלית לא המירו ואור"י
דגבי שמה שייך למיגור טפי שמה
יציא אללו וכן מהטעם המוזכר לו
בגדו דלסריין לאלא זה מצעוד יוס
שמה יא משחשיכה דמייית לה
שהיה ללקמן צפ"ק דשבת (דף יא):

בזהו שייך למגור טפי גזירה לגזירה
מהיהיא דהכא ואת"ל כיון (ט) דפרישית
דספר דהכא לאו דוקא מאי איריא
דנקט ספר משאר מיילי ולפי ההוא
לישנא דמסקינן דסתם כתבי הקדש
עיוני מעיינן זהו ינחא דספר הו'
דווקא ו"ל דנקט ספר לאשמעינן
דכרשא הגג לא יגוללו אללו לאפדרי
מדריש שמעון דאמר שאין לך דבר
משום שבות עומד כפני כתבי הקדש:
והאמר רבא המעביר חפץ מתחלת ארבע
לסוף ארבע והעבירו דרך עליו חייב הכא
במאי עסקינן באיסקופה ארוכה (ט) אדהכי והכי
מידבר ואיבעית אימא לעולם באסקופה
שאינה ארוכה וסתם כתבי הקדש עיוני מעיינן
בהו ומנח להו וליחוש דילמא מעיינן בהו
ברה"ר ועייל להו בהדיא לרה"ר הא מני (ט) בן
עזאי היא דאמר מהלך כעמוד דמי ודילמא
זריק להו מזרק (ט) דאמר רבי יוחנן מודה בן
עזאי ברוך אמר רב (ט) אחא בר אבהו זאת
אומרת (ט) אין מזרקין כתבי הקודש: היה
קורא בראש הגג וכו': ומי שרי והתניא

א"ר כותבי ספרים תפילין ומזוזות לא התירו להן
להפך יריעה על פניה אלא פורס עליה את
הבגד התם אפשר הכא אלא אפשר ואי לא
אפדך איכא בזיון כתבי הקודש טפי: הופכו
על הכתב (ט) והא לא נח [אמר רבא] בכותל
משופע [אמר ליה אביי] במאי אוקימתא
למתניתין בכותל משופע אימא סיפא
רבי יהודה אומר אפילו אינו מסולק מן
הארץ אלא מלא החוט גוללו אצלו

והא נח ליה חסורי מיחסרא והכי קתני
במה דברים אמורים בכותל משופע אבל
בכותל

מסיק ובלבד שלא יעול מצעל הבית ויתן לעני ומעני ויתן לבעל
הבית ואס נעל ונתן שלשמן פטורין וקאמר ליהו מיוצתא דרצא
לדמר רבא המעביר חפץ כו' ומאי קשיא ה"ל למימר דרצא סבר
כרצנן דבן עזאי לך נראה לר"י לפרש דרך עליו כפי ר"ח שפירש
צפ"ק דשבת (ט) דרך עליו היינו מימניו לשמאלו דהוה סלקא דעתך
דמעבירי מנד ימינו לשמאלו דרך דשבת (דף קג). דזרקין לאו
חייב דחשונה ככהלכת דהא מהלכת היא חשונה אמי שפיר דהיהיא
(ט) עומד אדם על האיסקופה דהכא ודלקמן איירי שעומד במקום
אחד ואינו זו ממקומו ומעבירי מכלא לכהן דרך גופו ואיירי (ט) (לקמן)
כגון שמשלים ארבע על ידי זריקה ולהכי לא מיייתי אללא מדרצא

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

מני מתני' ללא גזר: ר"ש **היא דאמר.** לא גזרו שבות ככתבי
הקדש דאי ר' יהודה הא אמר אס מסולק מן הארץ מלא החוט
ללא נח הוא דגוללו אללו דליכא למגור מידי ללא דמי לנפילה כלל
אבל הונח כל דהו אסור דגורין איגודו צידו אטו היכא דנפל

כוליה: הנדרסת. לעולם איסקופה
רה"ר היא אבל נדרסת דרגל הרצים
עוברת דרך לה וצמקוס דדריסת
רגלי בני אדם עומדין איכא ציון
כתבי הקדש ולהכי שרייה לגוללו אללו
ללא דמיא לקורא בגג דהתם ליכא
ציון כולי האי משום הכי היכא דנח
גזר רבי יהודה אבל זהא מודה
דכיון דלאגודו צידו ושבות צעלמא
הוא לא גזרינן: **סוף ארבע אמות.**
אקורא על האיסקופה קאי ולא ידענא
היכא הוא. תוך ארבע אמות שלל
נמגלגל הספר עד ארבע אמות
צקרקע: מה לי חוץ לארבע. הא
כולה שבות היא דלאגודו צידו ומה לי
מעביר ד' אמות ברשות הרצים מה
לי מכניס מרשות הרצים לאיסקופה
רשות היחיד (ט) הא קשרית לה משום
דלאגודו צידו ויש כאן משום ציון וכי
הכי דשרית להכניס מרשות הרצים
לאיסקופה הכי נמי אית לן למישרי
להעביר ד' אמות כרה"ר: איסקופה
כרמלית. רחצה ארבעה ואין גובהה
עשרה וחובה לה רשות הרצים ולפיכך
הימנה רשות היחיד: ומיייתי ליה.
מרה"ר לאיסקופה אין כאן חיוב
חטאת ואפילו אין לאגודו צידו דהא
מרשות הרצים לכרמלית מעייל הכא
דלאגודו צידו שרי ליה לכתחלה:
חייב חטאת. שמעביר ארבע אמות
כרה"ר הכא דלאגודו צידו לא שרו
ליה לכתחלה: נמי גזרו. לרבי

יהודה דגזר שבות אף ככתבי הקדש
נגזר דילמא נפל כוליה מינדו ואזיל
ושקיל ליה ברשות הרצים ומיייתי ליה
כרגליו בתוך הבית דרך האיסקופה ליה
וקא מעייל מרשות הרצים לרשות
היחיד: **וכי סימא וכו' דרך עליו.**
למעלה מראשו שקרו מרשות הרצים
והוליכו דרך למעלה מראשו והנימו
לסוף ארבע חייב דגובה (ט) ואין צו מקום
רוחצ ארבעה אלמא כיון דלא נח
צמקוס פטור לא מהני הכא נמי לא
ארוכה. שיש לה משך גדול כרחצה
מרשות הרצים עד תוך הבית דאי
נמי נפיל כוליה מינדו לא אית ליה
חיוב חטאת דלדחי נוכר ועומד
לפוש על האיסקופה והדר מעייל

ליה: **סתם כתבי הקדש עיוני מעייני זהו.** כי מני צמקוס
והרי עומד כרמלית: **ודילמא.** נפיל כוליה לרה"ר ושקיל ליה
ומעייני ביה התם ומעיל ליה להדיא לבית ולא קאי באיסקופה מידי:
מהלך כעמוד דמי. הלכך ליכא למיגור מידי דאי נפיל כוליה
ומעיל ליה כיון דדריס על האיסקופה הרי הוא כעומד כרמלית
ואין כאן חיוב חטאת: **דא"ר יוחנן.** צפ"ק דשבת (דף קג). דזרקין לאו
כעומד דמי: **לפשו.** יריעת קלף על פניה להגין עליה שלא יעלה
אצק על האותיות: **לא אפשר.** שאין לו בגד לפרוס: **והא לא נח.** ואפי'
שבות ליכא: **כפותל משופע.** דכיון דזולת למטה נח על צליטתו:

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

אע"פ דקדוש דבן עזאי: **הכא** לא אפשר. פי' כקונ' משום דלחן לו בגד מוונן ונכנס פי' כן דאפי' יש לו מאותו טעם דאסור
לגוללו אללו אסור לפרוש שום בגד: **והא** לא נח. היה מני לאוקמא כר"ע דלית ליה (ט) קלוטה כמי שהונחה דמיא אללא ינחא ליה לאוקמא אפי'
כרצנן ואע"פ דאס הויה ידו מליאה פירות לחון אמר בריש מסכת שבת (דף קג): לאסור להחזירה לא דמי להכא דהתם גזרינן גופו כרה"ר וידו
כרה"ר אטו גופו וידו כרה"ר לאו איכא איסורא דאורייתא אי הדר מעייל לה דהרי נח אללא הכא אפי' הוה כוליה ספר התם אכתי לא נח:

(א) [לקמן טז]. שבת ח:
וע"פ (ט) שבת ה: סוכות ח:
לא: (א) שבת ו (ד) כ"ד
אלא (ט) ומלך סופרים פ"ג
ה' י"א (ו) [שם הלכה ד'
ו"ו ע"פ (ו) שבת ה:
ח) דפריך דספר וכו' גליל'
ר"ש [בקי"ד הש"ל מנהג
להיפך מן דפריך על
דפרישות] (ט) שם ד"ה
למא, (ט) ע"ל מ"ל (ט) שבת
ל"א.

הגהות הב"ח

(א) נכ"ל צמקוס
הנדרסת: (ב) שם
דאדהכי והכי: (ג) ר"ש
ד"ה מה לי וכו' רשות
היחיד לא קשרית לה
אלא משום דלאו:
(ד) ד"ה וכו' ממא וכו':
דגובה עשרה ואין צו:
(ה) תוס' ד"ה והאמר וכו'
דהיא דרעמדו וכו' ומעביר
מכאן לכאן דרך גופו ולהכי
לא מיייתי אלא מודרבא
אע"פ דידע לברייתא
דבן עזאי ואיירי לקמן
כגון שמשלים ארבע על
ידי זריקה הספי':

מוסף רש"י

והעבירו דרך עליו.
שהגביו למעלה מעשרה,
ללא שלט ביה חזק וכו'
והו מקוס פטור. חייב.
כי הדר אמהי ואע"פ
דדרך מקוס פטור אול
(שבת טו). והא לא נח.
ואמאי אסור לגוללו אללו
(שבת ה). בכותל
משופע. נולג ממשנה
ומנר ממשנה. דנח על על
אמות שיפוט (שם).

רבינו הגנאל

ומנ"י ר' שמעון היא
דאמר אין דבר משום
שבות כגון זה דגולל.
עומד בפני כתבי הקדש.
ורישא וסיפא ר' שמעון,
ומציעתא ר' יהודה.
ורבה אוקמה באיסקופה
נדרסת, ומשום דלא
נידריס כתבי הקדש
שרו רבנן. ונדרשו כדברי
רבה. ואוקמה (כ) אביי
באיסקופה כרמלית,
ורשות הרבים עוברת
לפניה. תוך ד' אמות
ברשות הרבים, דאי נפיל
ומיייתי לה לא אית ליה
חיוב חטאת לא גזרו רבנן
לגוללו אצלו (ככרמלית)
[בכרמלית]. חוץ ליה
אמות ברשות הרבים דאי
מיייתי ליה נמצא מעביר
ד' אמות ברשות הרבים
והייב חטאת, גזרו רבנן
לגוללו אצלו (ככרמלית)
[בכרמלית]. ואקשינן תוך
ד' אמות (כ) [ב]רשות
הרבים נמי ניגודו דילמא
מעיל ליה (ח) [ב]רשות
הרבים לרשות היחיד. וכי
תימא כיון דמספקא ליה
כרמלית בין רשות הרבים
לרשות היחיד, אי מעיל
ליה דרך כרמלית לה
מחייב. והא אמר רבא
המעביר חפץ מתחלת ד'
לסוף ד' והעבירו דרך
עליו חייב. והו"א
המעביר דרך עליו כאילו
מעביר למעלה מעשרה
(כ) [ב]רשות הרבים הוא
שהוא חטוב (כ) הוא
פטור, ואפילו הכי חייב.
ופריך באיסקופה אריך